

NAŠE DUHOVNO ŽIVLJENJE

Buenos Aires, dne 30. decembra 1933.

NUESTRA VIDA ESPIRITUAL

Številka 32

Božji nam je rojen Sin, radujmo se! K nam je prišel iz višin, veselimo se! Iz prečiste Deve rodbine kraljeve božji nam je rojen Sin! — Davno že prerokovan, radujmo se, beli je zagledal dan, veselimo se, iz prečiste Deve rodbine kraljeve!

Evangelij nedelje v božični osmini

Lk 2, 33—40.

Tedaj sta se njegov oče in njegova mati čudila temu, kar se je o detetu govorilo.

In Simeon jih je blagoslovil in rekel Mariji, njegovi materi:

“Glej, ta je postavljen v padec in vstajenje mnogih v Izraelu, in v znamenje, kateremu se bo nasprotovalo — in tvojo dušo bo presunil meč — da se razodenejo misli iz mnogih src.”

In bila je neka prerokinja Ana, hči Fanelova iz Azerjevega rodu, že zelo v letih. Potem, ko je preživela z možem sedem let od svojega devištvaja, je bila vdova do štiri in osemdesetih letih; ona ni zapuščala templja, ampak je s postom in molitvijo Bogu služila noč in dan. In prav tisto uro je prišla tja in hvalila Boga in o njem pripovedovala vsem, ki so pričakovali odrešenja v Jeruzalemu.

Ko so izvršili vse po postavi Gospodovi, so se vrnili v Galilejo, v svoje mesto Nazaret.

Dete pa je rastle in se krepilo, vedno bolj polno modrosti, in milost božja je bila z njim.

Evangeljska misel: Vsemogočni večni Bog, tako vodi naša dejanja, da bomo mogli storiti obilo dobrih del.

Cerkveni koledar

31. december — nedelja božične osmine, zadnji dan leta 1933 — slovenske božje službe dopoldne ob desetih in popoldne ob štirih. Popoldne bomo poleg običajnih litanijskih vseh svetnikov molili tudi Davidov spokorni psalm v spravo za grehe leta, ki mineva, in bomo zapeli zahvalno pesem v zahvalo za dobroto, ki smo jih preteklo leto prejeli.

1. januar — ponedeljek — prvi dan novega leta 1934, zapovedan praznik Obrezovanja Gospodovega. Slovenske božje službe kakor ob nedeljah, dopoldne ob desetih in popoldne ob štirih. Pri obeh božjih službah bomo molili h Svetemu Duhu, ki naj razsvetli našo pamet, da bi začenjajoče se leto prav porabili. — Popoldne govor o evharističnem kongresu, ki se bo vršil v našem stolnem mestu v dneh od 14. do 18. oktobra 1934, in molitve za srečen uspeh.

2. januar — torek — prazniški spomin presvetege imena Jezusovega.

3. januar — sredo — spomin svete Genovefe, zavetnice pariškega mesta.

4. januar — četrtek — smrti dan Tita, ki ga je postavil apostol Pavel za prvega škofa na danes grškem otoku Kreta, in mu je tudi pisal pismo, ki se je v zbirki svetih knjig ohranilo do današnjih dni.

5. januar — petek, prvi petek meseca januarja in novega leta 1934 — posebno lepa prilika za odlično pripravo na letošnji svetovni evharistični kongres v našem mestu, za znano pobožnost devetih prvih petkov. Prilika za spoved v četrtek zvečer od polsedmih dalje in v petek od polsedmih zjutraj do osmih.

6. januar — sobota — zapovedan praznik Razglasenja Gospodovega, imenovan tudi praznik Treh Modrih ali svetih Treh Kraljev. Slovenske božje službe kakor ob nedeljah, ob desetih dopoldne in ob štirih popoldne.

7. januar — prva nedelja po Razglasenju Gospodovem — slovenske božje službe na Paternalu kakor po navadi, ob desetih dopoldne in ob štirih popoldne.

Cerkvena kronika

Prečastiti gospod pater Tomaž Luque, Provincijal očetov Dominikancev za Argentino, Uruguay in Paraguay je imenoval izseljeniškega duhovnika Josip Kastelica za voditelja Bratovščine Živega rožnega venca z vsemi zadevnimi pravicami in za ves čas njegove misije kot slovenski izseljeniški duhovnik v Južni Ameriki.

Ustanovni občni zbor Bratovščine Živega rožnega venca je nadalje soglasno izvolil tale odbor:

Predsednik Andrej Čebokli,
Podpredsednik Martin Zidar,
Tajnik Franc Lakner,
Blagajničarka Romana Koradin,
Knjižničar Ivan Kastelic.

Pregledniki:

Josip Suban
Radoslav Rogina
Kati Zavrtnik
Alojzija Kek.

S tem je torej imenovana bratovščina kanično pravilno ustanovljena. Vse ostale formalnosti bodo v najkrajšem času urejene in bo začela bratovščina že skoro poslovati,

o čemer bodo cenjene članice in člani pravočasno in pravilno obveščeni.

Vse božične božje službe so bile na Paternalu proti pričakovanju številno obiskane, posebno polnočnica, za katero je bila cerkev trikrat premajhna, kakor tudi slovenska deseta maša. Vse je hvalilo lepo slovensko petje.

Zakrament svetega zakona sta sklenila Marija Žele in Miroslav Bergoč pred pričama Rafaelom in Alojzijem Bergoč. Bilo srečno!

Šest in dvajset slovenskih zakonov je blagoslovil slovenski izseljeniški duhovnik od svojega prihoda meseca aprila do konca leta 1933, celo vrsto pa jih je na zakrament svetega zakona samo pripravil, dočim je iz raznih vzrokov blagoslovil zakon sam vsakokratni domači gospod župnik.

Isti čas je bilo v župni cerkvi na Avalos 250, krščenih sedem in dvajset slovenskih otrok, dočim točnega števila po ostalih cerkvah krščenih ni več mogoče ugotoviti.

Zakrament svete pokore je prejelo isti čas v slovenskem jeziku okrog sedem sto petdeset odraslih spovedencev.

Srečno, veselo, zadovoljno in vseh milosti polno novo leto

1934

želimo vsem cenjenim
čitateljicam, čitateljem,
naročnikom in
sotrudnikom

Dr. Gregorij Rožman,
škof ljubljanski

je napisal za izseljeniško nedeljo lepo pismo slovenskim izseljencem, ki so se razkropili po vseh deželah sveta, da si poiščejo za življenje potrebnega kruha.

V svojem pismu nas Prevzvišeni spominja našega odrešenja po Gospodu našem Jezusu Kristusu, ki je pred tisoč in devetsto leti s svojim križem svet odrešil.

S svojim spravnim trpljenjem je zadostil

Jezus Kristus za naše grehe in nam je pripravil celo vrsto milosti.

Teh svojih milosti pa nam Jezus Kristus ne vsiljuje, marveč nam jih je dal na razpolago, da se jih poslužujemo, da jih sprejemamo kadar hočemo, kolikor hočemo in če jih hočemo. Od vsakega posameznika je odvisno, ali bo sprejel milosti, ki mu jih Jezus Kristus nudi, ali pa jih bo zavrgel. Kdor jih ne mara sprejeti, mu tudi Jezusova bridka smrt ne bo v odrešenje, marveč bo ostal v svojih grehah.

Posebno nam nudi Jezus Kristus svoje milosti pri daritvi svete maše in v zakramentih.

Svete maše se vsako nedeljo in vsak zapovedan praznik redno in vestno udeležujemo, nas vabi škof. Če na tujem tudi nebi razumeli pridige in petja, daritev svete maše je povsod ista, kakor doma, pri vsaki sveti maši isti Jezus Kristus na skrivnost in nekrvav način obnavlja svojo daritev na križu in nam nudi svojih milosti.

Izmed zakramentov, ki so vsi postavljeni v naše odrešenje, posvečenje in zveličanje omenja in priporoča Prezvzišeni gospod škof posebno oba zakramenta svete pokore in svetega Rešnjega Telesa.

Posebej misli nadalje Prezvzišeni na tiste, ki ne morejo h sveti maši in ne h svetim zakramentom zato, ker nimajo blizu ne cerkve, ne duhovnika. Pravi, da je Jezus Kristus tudi njim pripravil svojih milosti. Ob nedeljah in praznikih si vzemi pol ure časa, uči škof, če imaš družino, naj se vsa družina zbere skupaj, skupno molite in skupno v duhu sveti maši prisostvujte, saj se opravlja daritev svete maše ob vsakem dnevnem in ob vsakem nočnem času.

Kateri so v grehah in ne morejo h spovedi zato, ker nimajo na razpolago spovednika, ki bi razumel naš jezik, lahko dobe odpustitve svojih grehov in ni treba, da bi v njih živeli. Treba je samo, da resnično obžalujejo svoje grehe in sicer s popolnim kesanjem, to je iz ljubezni do Boga, zaradi ljubezni do Križanega, in pa namen morajo imeti, da se bodo svojih grehov tudi spovedali, kadar bodo imeli za to priložnost. S takim kesanjem si more človek vedno in povsod očistiti svojo dušo in mu nitreba v grehu živeti, če je imel nesrečo, da je padel v majhen ali pa tudi velik in smrten greh.

Če bomo tako živeli, pravi Prezvzišeni, bomo živeli resnično nadnaravno življenje, ki v nebesa vodi in pelje.

In da bi to tudi resnično in čim lažje naredili, nam pošilja svoj škofovski blagoslov.

Dr. Ivan Jožef Tomazič,
škof lavantinski (mariborski)

je napisal izseljencem svoje škofije kratko pa prisrčno pismo v katerem jih ljubeznivo pozdravlja in zagotavlja, da jih "nosi zapisane v svojem srcu", in da moli, "naj potegne božji Zveličar vse, ki jih v tujini tlači ta ali ona težava, na Svoje božje Sree, da bodo tam iskali in našli pomoči in tolažbe".

Nadalje omenja Prezvzišeni gospod škof, da je v skrbeh zaradi velike in splošne gospodarske stiske, ki je objela vse države sveta in vsled katere morajo posebej trpeti iz-

seljenci. Še bolj pa ga skrbi nevarnost, kateri je v tujini izpostavljena vera in večna sreča izseljencev.

Prezvzišeni obljublja, da bo njegova stalna skrb, kako bi zagotovil slovenskim izseljencem domačih duhovnikov, čeprav mu duhovnikov tudi doma primanjkuje.

Končno pošilja izseljencem svoj škofovski blagoslov in jih prosi, naj tudi oni molijo h Bogu, da bo dal njegovemu škofovskemu prizadevanju svojo milost in blagoslov.

Spokorna molitev

Psalm 50.

Usmili se me, Bog, * po svoji milosrčnosti.

In po obilnosti svojega usmiljenja * izbriši mojo pregreho.

Popolnoma me operi moje krivde * in mojega greha me očisti.

Zakaj svojo pregreho spoznavam * in moj greh mi je vedno pred očmi.

Zoper tebe samega sem grešil, in kar je zlo pred teboj, sem storil: * da se skažeš pravičnega v svojih besedah in čistega v sodbi.

Glej, v pregrehah sem bil rojen * in grešnega me je spočela moja mati.

Glej, resnico v srcih ljubim * in v notranjosti me učiš modrosti.

Pokropi me s hizopom in očiščen bom, * operi me in bolj ko sneg bom bel.

Oznani mi radost in veselje * in vzradovale se bodo kosti potrte.

Obrni svoj obraz od mojih grehov * in vse moje pregrehe izbriši.

Čisto srce, o Bog, mi ustvari * in pravega duha v meni obnovi.

Ne zavrzi me izpred svojega obličja * in svojega svetega duha ne vzemi od mene.

Vrni mi veselje nad tvojim zveličanjem * in s pravim duhom me podpiraj.

Hudobne bom učil tvojih potov * in grešniki se k tebi vrnejo.

Reši me krivde prelite krvi, o Bog, Bog mojega zveličanja, * in moj jezik bo slavil tvojo pravičnost.

Gospod, odpri moje ustnice * in moja usta bodo oznanjevala tvojo hvalo.

Ako bi ti želel klavne daritve, bi ti jo dal, * nad žgalnimi daritvami nimaš veselja.

Moja daritev Bogu je skesan duh, * skesanega in ponižnega srca, o Bog, ne zame-tuješ.

Drugo pismo apostola

Pavla Tesaloničanom

Ali se ne spominjate, da sem vam to pravil, ko sem bil še pri vas? Veste tudi, kaj je zdaj zadržek, (11) tako da se razodene (še) ob svojem času. Zakaj skrivnost hudobije je že na delu (12) samo zdaj je, kateri zadržuje, dokler se ne umakne. In takrat se razkrije tisti hudobnež, ki ga bo Gospod Jezus končal z dihom svojih ust in uničil s sijajem svojega prihoda. Nastopal pa bo po satanovem delovanju (13) z vso močjo ter z znamenji in slepivimi čudeži in z vso zlobno zapeljivostjo za tiste, ki se bodo pogubili, ker niso vzljubili resnice, po kateri bi se zve-

ličali. Zaradi tega jim Bog pošilja silno blodnjo, da verjamejo laži, da bodo obsojeni vsi, kateri niso verovali resnici, ampak so pritrdili krivici.

Mi pa moramo za vas, od Gospoda ljubljene bratje, vedno Boga hvaliti, da vas je od začetka izvolil za zveličanje s posvečevanjem Duha in z vero v resnico. V to vas je tudi poklical po našem evangeliju, da dosežete slavo našega Gospoda Jezusa Kristusa.

Zatorej stojte trdno, bratje, in se držite izročil, ki ste se jih naučili, bodisi po našem govoru, bodisi po našem pismu. Sam Gospod naš Jezus Kristus pa, in Bog, naš Oče, ki nas je vzljubil in (nam) milostno podelil večno tolažbo in dobro upanje, naj spodbudi vaša srca ter (vas) utrdi v vsakem dobrem delu in vsaki dobri besedi.

Končno, bratje, za nas molite, da bi se beseda Gospodova razširjala in proslavljala kakor se pri vas, in da bi bili mi rešeni slabih in hudobnih ljudi, (14) nimajo namreč vsi vere. Zvest pa je Gospod, ki vas bo utrdil ter obvaroval hudega. Zaupamo vam pa v Gospodu, da to, kar vam zapovedujemo, tudi vršite in da boste vršili. Gospod pa naj vodi vaša srca k ljubezni božji in k potrpežljivosti Kristusovi.

V imenu Gospoda našega Jezusa Kristusa pa vam, bratje, ukazujemo, da se ogiblite vsakega brata, ki živi neredno in ne po izročilu, ki so ga prejeli od nas. Zakaj sami veste, kako nas je treba posnemati; saj nismo živeli med vami neredno, tudi nismo pri nikomer kruha jedli zastonj, ampak smo s trudom in naporom noč in dan delali, da bi komu izmed vas ne bili v nadlego, ne, kakor da bi ne imeli pravice, (15) ampak, da bi vam sebe dali v zgled za posnemanje. Zakaj, tudi ko smo bili pri vas, smo vam to naročali, da kdor noče delati, naj tudi ne jé. Kajti slišimo, da žive nekateri med vami neredno in nič pravega ne delajo, ampak se ukvarjajo s praznimi rečmi. (16) Takim ukazujemo in jih opominjamo v Gospodu Jezusu Kristusu, naj mirno delajo in jedo svoj kruh.

Vi pa, bratje, ne omagajte v dobrih delih. Če pa kdo ni poslušen naši besedi, ki jo pišemo, si ga zapomnite in se z njim ne družite, da ga bo sram. Ne imejte ga pa za sovražnika, temveč ga svarite kot brata.

Sam Gospod miru pa vam daj mir vedno in povsod. Gospod z vami vsemi.

Pozdrav z mojo, Pavlovo, roko. To je znamenje v vsakem pismu; tako pišem. Milost Gospoda našega Jezusa Kristusa z vami vsemi. Amen.

(11) Kaj zadržuje antikrista, da takoj ne nastopi, je Pavel Tesaloničanom že prej povedal, a v tem listu ni ničesar zapisal. To mesto je zelo temno. Sv. Avguštín je izjavil: "Priznam, da prav nič ne vem, kaj je mislil apostol." Mnogi razlagavei mislijo na rimsko državo kot državo reda, pravičnosti in miru, drugi na sv. Cerkev ali na božjo voljo, da naj se evangelij prej oznani po vsem svetu.

(12) Sile, ki so Kristusovi sovražne, že na skrivnem delujejo in polagoma pripravljajo na nastop antikristov.

(13) Ne po svoji lastni moči.

(14) Tistih Judov, ki niso sprejeli evangelija.

(15) Prim Mt 10, 10; Lk 10, 7 nsl.; 1 Kor 9, 4.

(16) Zraziskovanjem in razmišljanjem o koncu sveta.

ARGENTINSKI FILMI

Piše Franc Dalibor

III. FILM: SMRT V ARGENTINI

(Nadaljevanje)

Prijazni venzonski gostilničar me je opozoril na starodavno cerkvico svetega Klementa, ki sem jo drugo jutro res obiskal in je ne bom nikoli pozabil.

Cerkve ni več služila božji službi, marveč je bila izpremenjena v mavzolej: v stoječih in na zid prisljonjenih rakvah sem naštel kakih 120 mrličev, izsušenih, vendar še popolnoma dobro ohranjenih mrliških trupel, mumificiranih, usnjato rjave kože in še vedno popolnoma razločnih potez na obrazih. Med njimi je bilo kakih deset kapucinskih patrov z dolgimi bradami. Takrat nisem znal ugotoviti in tudi danes, po tolikih letih, ne morem več razsoditi, ali so bila trupla po smrti balzamirana. Težko. Mislim, da ne. Balzamiranje je draga in težavna stvar in dvomim, da bi si jo mogli privoščiti meščani skromnega furlanskega mesteca.

V okolici Venzone so imeli neki španski grandi, če se ne motim Torregrande, velika posestva in sem bral nad glavo enega izmed njihovih poglavarjev napis, ki sem si ga zapisal med svoje potne spomine, čeprav ga nisem povsem razumel, in mi je te dni spet prišel v roke, ko sem pregledoval svoje stare listine in spomine:

Como Te Ves, Yo Me ví,
Como Me Ves, Te verás.
Todo Pára En Esto Aquí!
Piensalo Y No Pecarás.

Kar bi se reklo na naše prosto predstavljeno:

Jaz sem bil, kar si Ti
in Ti boš, kar sem jaz.
Na tem svetu vse mine!
Na to misli in ne boš grešil.

Žarko in prijetno živo je posijalo solnce skozi vitka barvana gotska okna v to strahotno cerkvico svetega Klemenča, vendar sem se oddahnil in se mi je kakor kamen odvalilo od srca, ko sem spet stopil v živo božjo naravo in v objem življenja dajajočega solnea.

Veliko nemško mesto Kelmoraju, v katerem sem preživel toliko veselih in spomina vrednih dni, ima lep trg imenovan Neu-markt s hišo plemiške rodbine Richmond von Aducht, na koje pročelju je še danes videti dvojce kamenitih konjskih glav.

Bilo je leta 1815, po končanih Napoleon-skih vojnah. Po vsej srednji Evropi sta zavlada kuga in kolera. V Kelmoraju so kar na tovornih vozovih prevažali mrlične pokopališče.

Med mnogimi drugimi je umrla tudi soproga plemenitega Richmond von Aduchta. Po postavi jo je bilo treba zagrebsti v par urah, da bi se bolezen še bolj ne razširila.

Plemenitaš, ki je rad imel svojo ženo jo je ukazal zagrebsti z vsem dragocenim nakitom.

Dva grobarja pa sta se dogovorila, da bosta ponoči šla, izkopala plemkinjo in ji vzela dragoceni nakit, ki ga umrla tako ne potrebuje.

Odprla sta torej grob in pokojno oropala. Samo en prstan ni hotel gladko iz nekoliko

zabrekliga prsta. Eden izmed mož, ki očitno nista bila ravno preveč rahločutna odpre torej nož in odreže prst z dragocenim prstanom.

Pri tej priči pa se žena prebudi iz svojega mrtvaškega sna. Grobarja pobegneta. Žena se ni prav zavedla, kaj da je, in kaj da je bilo z njo. Vzela je svetilko in hajd domov.

Doma se je je vse prestrašilo in nihče ni hotel verjeti, kdo da je. Hlapci so jo hoteli odsloviti. Ker je na vsak način hotela v svojo hišo, gredo buditi gospodarja. Ta pa je hotel še najmanj verjeti in se izgovarjal, da ni noben strahopetec, in da bodo preje prišli njegovi konji do njega v drugo nadstropje, kakor njegova žena.

Naenkrat so zagnali konji silen rezget. Mož stopi doli in res spozna svojo ženo.

Še dolgo let sta zadovoljna živela v svoji palači v Kelmoraju. Samo zasmejala se ni gospa nikoli več. Živela je samo dobrim delom. Najraje je šivala paramente za znano dragoceno kelmorajnsko stolnico. Mož pa je dal vklesati v pročelje svoje hiše dvojce konjskih glav, ki sta do današnjih dni ostali na svojem mestu.

Še eno neverjetno zgodbo moram izpričati iz svojih študentovskih let v Kelmoraju.

Imel sem tovariša in prijatelja Bolgara. Boris Popof mu je bilo ime in je študiral arhitekturo in stavbarstvo.

Bil je plemenit fant. Njegovi stariši so bili premožni. Imeli so velike mline v Ruščuku ob Donavi. Vendar ni maral Boris od doma nobene pomoči. Sprejel je službo pri nekem arhitektu, nadzoroval dopoldne stavbe, popoldne pa je poslušal predavanja na vseučilišču.

V dijaško družbo je zahajal samo vsako soboto zvečer. Saj tudi časa ni imel za družbo. Pil ni.

Na Jožefovo soboto leta 1911 smo bili tako skupaj v družbi. Pili smo sicer nekaj, vendar smo bili vsi trezni.

Malo pred polnočjo se Boris poslovi in odide domov. Dva ali trije tovariši ga spremlijo.

Ni preteklo dvajset minut, ko se Boris vrne v našo družbo — bilo nas je kakih petdeset tovarišev — ves prepoten, prepadel in bled. Mahoma je bilo konec našega veselja. Obkročili smo ga in izpraševali, on pa ni mogel spraviti besedice iz sebe. Šele čez dalj časa se je umiril in začel praviti, da je videl na svoji postelji — samega sebe ležati mrtvega s sklenjenimi rokami.

Tolažili smo ga, da morajo biti to prazne halucinacije. Trumoma smo ga spremili domov. Bila je lepa mesečna noč. Nič izrednega nismo opazili v Borisovi sobi. Njegova postelj je bila prazna in nedotaknjena. Eden izmed tovarišev je prenočil v njegovi sobi.

Teden dni pozneje.

Z Borisom sva skupaj obedovala v neki penziji. Bil je silno točen: ob pol eni je bil vsak dan na svojem mestu. To pot sem ga čakal do pol dveh — zastoj. Grem pogledat na njegovo stanovanje. Ravno so telefonirali iz bolnice, da leži tam Boris Popof težko ponesrečen. Pri ogledovanju neke nove stavbe je padel iz tretjega nadstropja in si zlomil tilnik. Ko sem pridrvel v bolnico, je bil moj Boris že mrlič.

Ubogi Boris kake skrbi in koliko dela si nam dal še po smrti! Ne da bi očital, saj je mrtve pokopavati dobro delo krščanskega usmiljenja.

Najmanj pol ducata brzojavov smo zmenjali z njegovimi stariši predno so se uverili, da je mrtvi res njihov sin.

Hoteli so na pogreb in so nas prosili, da naj pokop zadržimo. Potovati iz Ruščuka ob Črnem morju v Kolin ob belgijsko-holandski meji niso majhne reči.

Malo pozneje so nam brzojavili, da prekrbimo pravoslavnega duhovnika. V Kelmoraju ni bilo pravoslavne cerkvene občine. Po obširnem telegrafiranju s pravoslavno občino v Berlinu smo dosegli, da je vendarle še pravočasno prišel pravoslavni duhovnik iz Wiesbadna.

Ni mogoče popisati prizora, ko je mati zagledala svojega mrtvega sina. Iz rakve ga je hotela iztrgati in oteti krempljem smrti.

“Nagle in neprevidene smrti, reši nas, Gospod!” molimo v litanijah.

V Argentini je nagla smrt pravcata šiba božja! Znan zdravnik mi je zatrjeval, da je ni na svetu dežele, kjer bi toliko ljudi umiralo nepričakovano in nagloma, kakor v Argentini. Jaz sam sem doživel celo vrsto takih žalostnih slučajev.

Pred kakimi štirimi leti sem imel opravka v La Plati. Vračal sem se z zadnjim večernim vlakom. Impozanten gospod z zlatimi naočniki, štiridesetletnik, je sédel meni nasproti in kadil debelo havano.

Ko smo začeli na Plaza Constitución izstopati, se je zdelo, da gospod spi. Pride torej sprevoznik in ga začne tresti in buditi — zaman. Bil je mrtev. Zadela ga je srčna kap. Kakor je bilo razvidno iz listin, ki jih je imel s seboj, je bil odvetnik v Buenos Airesu. Najbrže ni pričakoval, da bo na vlaku končal svojega življenja pravdo in odšel na božjo sodbo.

Leta 1920 sem imel opravka v San Juanu, glavnem mestu istoimenske argentinske province.

V San Juanu sem se že večkrat mudil in sem vedno stanoval v istem hotelu. Vedno in povsod sem hotel imeti svojo posebno hotelsko sobo, čeprav so bile včasih prav drage. To pot pa je bil v San Juanu semenj, vsi hoteli so bili zasedeni in pri najboljši volji nisem mogel dobiti svoje posebne hotelske sobe. Hotelir mi je hotel postreči po najboljši moči. Predstavil me je uglednemu trgovcu, ki ga je poznal že dolga leta in me zagotovil, da je povsem zanesljiv in pošten gospod ter mi ponudil, da z njim vred prenočim v isti sobi.

Na mnogih potovanjih sem dobil dovolj življenskih izkušenj, in sem hitro spoznal, da imam res opravka s poštenjakom.

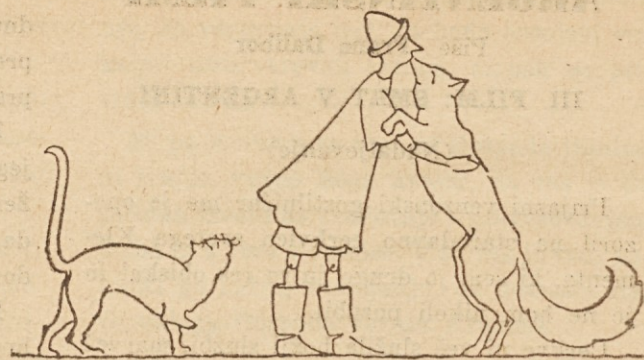
Bil je petdesetletnik, prej mršav ko debel. Pri večerji sva prezanimivo kramljala. Ko sva posrebal črno kavo, me je povabil v kino. Ko sva se pozno ponoči spravila spat, sva še v sobi kramljala kake pol ure.

Drugo jutro sem vstal prav zgodaj, da grem po svojih opravkih. Kmalu po šesti uri. Da ne motim svojega sobnega tovariša, sem se prav tiho napravil, odprl malec “postigo”, okence nad vrati, in odšel.

(Nadaljevanje)

Takale
prijatelja
sta
M a r i c a
in
njen atek
kadar
je
M a r i c a
pridna
in se je
dobro
naučila
katekizma
in
svojemu
očku
gladko
in po
slovensko
povedala
lepo
Storžkovo
povest

“Lejte, kdo bi si mislil, naš ljubi Storžek!” je
vzkliknila Lisica, ga objela in poljubila.

Storžek, Maček in Lisica so prišli v mesto Trepalov.

STORŽEK

Po LORENZINI — LOVRENČIČU

“Ali bi človek mogel kaj hujšega misliti?” je rekla Lisica. “Le na kako hudobnem svetu moramo živeti! Kje naj dobimo za božji čas varno zavetje mi, kar nas je poštenjakov?”

Medtem ko so tako govorili, je Storžek zapazil, da je Maček na sprednjo desno nogo hrom, ker mu je manjkala v stopalu cela taca s kremplji vred. Zato ga je vprašal:

“Kaj pa je s tvojo taco?”

Maček je hotel nekaj odgovoriti, a je bil v zadregi, iz katere mu je pomagala hitro Lisica, ki je rekla:

“Mojega prijatelja je sama ponižnost, zato ne odgovori. Odgovorim pa jaz zanj. Vidi tedaj, ni še ena ura od tega, kar smo srečali na cesti sestradanega volka, ki je prosil vbogajme. Ker nisva imela nič in mu nisva mogla dati ne ribje luskine ne, kaj napravi moj prijatelj, ki ima res sree kralja Matjaža?... Z zobmi si je lastnoročno odgriznil taco na eni sprednji nogi in jo vrgel ubogi krepačini, da se je oteščala.”

Ko je Lisica končala, si je obrisala debelo solzo.

Storžek, tudi globoko ginjen, se je približal Mačku in mu žašepetal na uho:

“Če bi bili taki vsi mački — srečne miši!”

“Kaj pa zdaj delaš v teh krajih?” je vprašala Lisica dondka.

“Očka čakam, ki mora priti zdaj zdaj.”

“In tvoji zlatniki?”

“Jih imam še zmerom v žepu — pet manj enega, ki sem ga potrošil v gostilni “Pri rdečem raku”.”

“In misel, da bi bilo iz štirih zlatnikov pognalo tisoč in dvatisoč? Zakaj ne poslušajš mojega nasveta? Zakaj ne greš na Polje čud in jih ne poseješ?”

“Danes mi je nemogoče, drugič pojdem.”

“Drugič bo prepozno,” je rekla Lisica.

“Zakaj?”

“Zato, ker je ono polje kupil neki gospod,

in od jutri ne bo več dovoljeno nikomur, da bi sejtal tam denar.”

“Kako daleč je še od tu do Polja čud?”

“Dva pičila kilometra. Greš z nama? V poluri si tam; hitro vseješ zlatnike, čez par minut jih nabereš dva tisoč in zvečer se vrneš tu sem s polnimi žepi. Greš z nama?”

Storžek se je prvi trenutek obotavljal, ker se je spomnil dobre Sojke, starega Pepka in opominov Murna Marnjača, a potem je napravil, kar napravijo vsi otroci brez pomisleka in srea; napravil je, in sicer — zasukal je glavo in rekel Lisici in Mačku:

“Pojdimo: z vama grem!”

In so šli.

Ko so hodili pol dneva, so prišli v mesto, ki se je imenovalo Trapelov.

Komaj so vstopili v mesto, je opazil Storžek polne ulice golih psov, ki so zevali od lakote, ostriženih ovac, ki so se tresle od mraza, kokoši, ki so ostale brez grebena in rože in prosile vbogajme zrno koruze, velikih metuljev, ki niso mogli več letati, ker so prodali svoja lepa pisana krila, pavov brez repa, ki so se sramovali, pokazati se, in fazanov, ki so tiho tiho stopicali, obžalujoči zlato in srebrno se iskrece perje, oskubljeno, zgubljeno za vedno.

Skozi to gnečo beračev in sramujočih se revežev je vsakotoliko pridrdrala gosposka kočija, v kateri je sedel ali volk ali kaka tatarska sraka ali kaka ptica ujeta.

“In Polje čud, kje je?” je vprašal Storžek.

“Tu zraven, par korakov je tja.”

In šli so skozi mesto in ko so bili izven mestnega obzidja, so se ustavili na pustem polju, ki je bilo na vseh koncih in krajih podobno drugim poljem.

“Tu smo!” je rekla Lisica dondka. “Zdaj pa le, kar poklekni na zemljo, izgrebi z rokami majhno luknjo in vrzi vanjo zlatnike!”

Storžek je ubogal. Izkopal je jamo in postavil vanjo štiri zlate novce, ki so mu osta-

li, in potem je zadelal jamo z zemljo.

“Zdaj pa pojdi v bližnji jarek, zajmi vedro vode in poškopri, zalij svet, kjer si sejaj!”

Storžek je šel k jarku in ker ni imel pri roki vedra, si je sezul eopato, zajel z njovo vodo in zalil zemljo, ki je krila luknjo. Potem je vprašal:

“Ali je še kaj treba?”

“Nič drugega,” je odgovorila Lisica. “Zdaj pa lahko gremo. Ti se potem — tekom kaku in jima obljudil lep dar.

drevesce, na vseh vejah obteženo z novci.”

Ubogi dondek se je, ves iz sebe od zadovoljnosti, tisočkrat zahvalil Lisici in Mačku i njima obljudil lep dar.

“Midva nočeva darov,” sta odgovorila obenem oba hudobneža. “Dovolj nama je, da sva te naučila, kako se obogati brez posebnega truda in sva zadovoljna ko o veliki noči.”

Ko sta to rekla, sta pozdravila Storžka, mu voščila dobro trgategv in odšla po svojih opravkih.

XIX.

Storžek je okraden zlatnikov in za kazen si prisluži štiri mesece ječe.

Vrnivši se v mesto, je začel Storžek šteti minuto za minuto in ko se mu je zdelo, da bi bila že ura in čas, je stopil spet na cesto, ki je vodila na Polje čud.

Hitro je hodil in sree mu je bilo glasno in tolklo tik,tak, tik, tak, kakor stenska ura, ko zares teče. In je mislil:

“In če bi namesto tisoč zlatov dobil na vejah drevesa dvatisoč?... In če bi jih dobil namesto dvatisoč — pettisoč... In če bi jih dobil namesto pettisoč — stotisoč? O, kako velik gospod bi bil potem!... Kupil bi si lepo palačo, tisoč lesenih konjičkov in tisoč kočij, da bi se mogel igrati in zabavati; kupil bi si polno klet rozolije in malinovea, in slašičarno, natrpano z bonboni, s tortami, z biškoti, z mandolatom in oblati s smetano...”

(Nadaljevanje)